

Arrest

nr. 290 432 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORRE /oco advocaat B. LOOS in opvolging van advocaat J. SCHELLEMANS, in het bijzijn van de voogd en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 juli 2022 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 28 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 september 2022 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.3. Op 17 januari 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 19 januari 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/07/2022

Overdracht CGVS: 19/10/2022

Je werd op 22 november 2022 van 09:14 uur tot 12:33 uur gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashayi machtig is. Je voogd Luc Gommers en je advocaat meester Morré loco meester Dhondt waren aanwezig gedurende het volledige onderhoud.:

A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashayi te zijn van etnische afkomst. Je bent elf jaar oud. Je bent afkomstig van Baibaiti, subdorp van Amla bazaar in het district Dara-e-Nur in de provincie Nangarhar. Je woonde daar samen met je ouders, broers, zus, grootmoeder en paternale oom D. Je ging niet naar school omdat je liever speelde. Je zorgde voor jullie koe en kalf en je speelde met andere jongens.

Je vader was landbouwer. Je oom D. werkte bij het Afghaanse nationale leger in Kunar. Hij kwam elke maand of om de twee maanden naar huis. Jullie kregen problemen door het werk van je oom. Eerst werd je vader beschoten, dit gebeurde mogelijk toen je zes jaar oud was. Na verzorging door een dokter werd hij naar huis gebracht. Later werd je vader ontvoerd. Je weet niet wanneer dit gebeurde, je moeder heeft je pas na je vertrek per telefoon verteld dat je vader vermist is geraakt.

Je oudere broer N.S. (...) verliet op een gegeven moment Afghanistan en kwam naar België, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende.

In de periode van de machtsovername door de Taliban in Afghanistan (augustus 2021) verliet je het land samen met je oom D. omdat je moeder gezegd had dat jullie gedood zouden worden. In Iran geraakte je gescheiden van je oom. Omdat je reis al geregeld was door je oom kon je verder reizen met behulp van de smokkelaar. Je reisde via Turkije naar Bulgarije. Daar contacteerde je je broer N. Met zijn hulp werd geregeld dat jij op legale wijze van Bulgarije naar België kon reizen. Je kwam aan in België op 26 juli 2022 en je deed een verzoek om internationale bescherming op 28 juli 2022.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: je taskara (Afghaans identiteitsdocument), een brief met verklaringen van jouw vader en bevestiging ervan door de maleks (dorpshoofden), een familiefoto en kopieën van de taskara's van je vader en broer N., de militaire badge, bankkaart en vier certificaten van je oom, twee dreigbrieven van de Taliban en een aanvraag van een medisch rapport van jouw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Voorts blijkt uit het geheel van volgende opmerkingen dat het CGVS rekening gehouden heeft met jouw emotionele toestand. Op het einde van de eerste pauze zei je dat je je niet goed voelde en begon je hevig te huilen (CGVS, p. 8). Je werd bijgestaan door de protection officer, voogd en tolk. Je verklaarde dat je tijd nodig had en met rust gelaten zou worden, waarop de protection officer jou een lokaal aanbod waar

je alleen kon zijn, terwijl de protection officer, voogd, tolk en advocaat dichtbij bleven om jou bij te staan indien nodig. Er werd jou iets te eten aangeboden omdat je die dag nog niets gegeten had. De tolk wandelde even rond in de gang met jou. Na de pauze werd er gepeild naar jouw welzijn. Je zei dat het goed ging, maar je was op dat moment aan het trillen, waarop de protection officer aandrong om het te zeggen als je je niet goed voelde. Je verklaarde dat je niet ziek was, maar dat je veel pijn had omdat je onderweg veel moeilijkheden doorstaan had en omwille van problemen in je land, zoals het feit dat je vader vermist is. Telkens je daaraan denkt, begin je te huilen, zo zei je. Er werd jou de keuze geboden om het onderhoud die dag of een andere dag verder te zetten. Je verkoos het onderhoud die dag verder te zetten. De protection officer stelde voor om het onderhoud verder te zetten en te stoppen indien zou blijken dat het niet toch niet ging voor jou. Jouw voogd stemde hiermee in. Dit werd ook aan jou uitgelegd in bewoordingen aangepast aan je leeftijd en je stemde hiermee in (CGVS, p. 8). Het onderhoud is verder op normale en rustige wijze verlopen, zoals blijkt uit de notities. Je begreep de inhoud van de vragen goed en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Als er een onduidelijkheid was, werd deze meteen uitgeklaard (o.a. CGVS, p. 16). Er werd in totaal drie keer gepauzeerd (CGVS, p. 7, 13, 16). Ook na de tweede pauze werd gevraagd of het OK was voor jou om het onderhoud verder te zetten, waarop je bevestigend antwoordde (CGVS, p. 13). Toen je emotioneel werd bij het spreken over je vader, reageerde het CGVS op empathische wijze ("Dat was moeilijk en droevig nieuws voor jou om te horen"), werden jou water en een zakdoek aangeboden en kreeg je de kans om even te pauzeren, maar je verkoos verder te gaan (CGVS, p. 10-11). De voogd verklaarde op het einde van het onderhoud aangenaam verrast te zijn door de empathie bij het stellen van de vragen (CGVS, p. 19). Je verklaarde op het einde van het onderhoud dat je alle redenen waarom je niet naar Afghanistan wil terugkeren goed uitgelegd had en dat je niets toe te voegen had.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Jouw asielmotieven zijn volledig gebaseerd op de asielmotieven die eerder door jouw oudere broer N.S. werden uiteengezet. In hoofde van je broer N.S. (...) werd op 18 november 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Gezien de motieven van je broer niet geloofwaardig werden bevonden en jouw asielmotieven volledig steunen op diezelfde asielmotieven, kan er ook voor jou niet van worden uitgegaan dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat je een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van je broer N.S.

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat u ten tijde van uw beide onderhouden minderjarig was. Het Commissariaat-generaal (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna: CGVS) is op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er, ten tijde van uw beide onderhouden, in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoord manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Van rechtswege is intussen de voogdij over u opgeheven.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud maakte u melding van enige moeilijkheden met de Pasjtoe taal (CGVS 1, p. 18 en p. 21-22). Ook uw toenmalige voogd wees op het feit dat uw moedertaal Pashayi is (CGVS 1, p. 21-22). Gezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u een tolk Pasjtoe wenste om u bij te staan, werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bijgestaan door een tolk Pasjtoe. In de inleiding van het eerste persoonlijk onderhoud werd u erop gewezen dat het zeer belangrijk is om het direct te melden als er iets zou zijn dat u niet zou begrijpen, zodat er zo snel mogelijk een oplossing gezocht kon worden (CGVS 1, p. 4). U werd er eveneens op gewezen dat u het onderhoud op elk moment kon onderbreken als u een vraag of een opmerking had (CGVS 1, p. 4). U gaf aan dat u de tolk begreep (CGVS 1, p. 4). Toen u gewag maakte van enige taalproblemen, werd u er nogmaals op gewezen dat het heel belangrijk is om direct te melden als er iets zou zijn dat u niet begrijpt (CGVS 1, p. 22). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u alle vragen begrepen had en dat u de tolk goed begrepen had (CGVS 1, p. 22). Na ontvangst van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud stuurde u geen opmerkingen naar het CGVS. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die het Pashayi machtig is. U werd gevraagd naar enige opmerkingen of vragen over het eerste persoonlijk onderhoud en u maakte hierbij geen opmerkingen over de taal of enige misverstanden omwille van de taal tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 4). Op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u alle vragen goed begrepen had en dat u de tolk goed begrepen had (CGVS 2, p. 16).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u Afghanistan bent ontvlucht omwille van de door u voorgehouden problemen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de tewerkstelling van uw oom, de aanleiding van uw problemen in Afghanistan, niet weten te overtuigen. Gevraagd naar wat voor werk uw oom deed, zegt u dat hij logistiek officier was (CGVS 1, p. 15). Gevraagd naar zijn taken, zegt u dat de ambtenaar van het CGVS naar de door u neergelegde documenten moet kijken (CGVS 1, p. 15). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om zelf over de taken van uw oom te vertellen, zegt u dat u het niet weet (CGVS 1, p. 15). U vertelt dat uw oom in Shinwar basis werkt en dat Shinwar een district is in Afghanistan (CGVS 1, p. 15). Gevraagd naar waar in het district Shinwar hij werkte, zegt u dat u daar niet werkte en vraagt u hoe u het dan moet weten (CGVS 1, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw paternale oom, maar u zegt louter dat u enkel weet dat hij voor de buitenlanders werkte in een basis in Shinwar en dat hij, toen zijn job daar eindigde, in Dangam district begon te werken (CGVS 2, p. 9). Over het werk van uw oom bij het nationale leger legt u eveneens bijzonder beperkte verklaringen af. Zo weet u niet wanneer uw oom bij het nationale leger is begonnen (CGVS 1, p. 19 en CGVS 2, p. 9), noch weet u hoeveel tijd er tussen de twee tewerkstellingen zat (CGVS 1, p. 19). Gevraagd waar uw oom werkte toen hij bij het nationale leger zat, zegt u dat hij in Dangam district in Kunar werkte (CGVS 1, p. 18-19). Gevraagd waar in Dangam district hij werkte, zegt u dat u niet weet of hij in een districtshuis werkte of in checkpoint en dat hij er niets van zei (CGVS 1, p. 19). Dat u basiskennis over de tewerkstellingen van uw oom ontbeert is opmerkelijk, te meer daar uw oom langs vaderszijde tot voor de machtsovername uw enige contactpersoon in Afghanistan betrof (CGVS 1, p. 10) en u hem wekelijks of maandelijks sprak (CGVS 1, p. 10). Overigens doet de reden voor uw huidig gebrek aan contact met uw oom verbazen; u verklaart dat u geen contact hebt met uw oom omdat u soms aan het sporten bent en op school bent, waardoor u niet beschikbaar bent en waardoor hij geen contact heeft met u (CGVS 2, p. 5). Deze weinig aannemelijke verklaring voor het gebrek aan contact met uw oom doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts legt u weinig consistente en weinig aannemelijke verklaringen af over de problemen van uw paternale oom. U verklaart dat jullie problemen zijn gestart toen uw oom daar – bij de Amerikanen – begon te werken (CGVS 1, p. 18). Echter, wanneer gevraagd wanneer uw oom voor de Amerikanen begon te werken, zegt u dat u het niet weet, waarna u zegt dat u denkt dat hij daar drie of vier jaar werkte (CGVS 1, p. 15). Gevraagd waarom u dit denkt, zegt u dat u de jaren van dat land niet weet (CGVS 1, p. 15). Gevraagd of uw oom problemen heeft gekend voordat uw familie de eerste dreigbrief ontving, zegt u het niet te weten (CGVS 1, p. 18).

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd of uw oom bedreigd werd voor hij met zijn werk voor het nationale leger startte, waarop u verklaart dat hij geen bedreigingen kreeg en dat hij begon te werken voor het nationale leger nadat zijn job daar eindigde (CGVS 2, p. 9). Gevraagd of uw familie uw oom vertelde over de bedreigingen, zegt u dat hij erover geïnformeerd werd (CGVS 2, p. 9). Over de reactie van uw oom op deze informatie weet u niks en u verklaart dat dit u niet werd verteld (CGVS 2, p. 9). Dergelijke verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Over de door u neergelegde dreigbrieven legt u tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af. Zo dient te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts één dreigbrief vermeldde wanneer u naar uw asielmotieven werd gevraagd (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS gewag maakt van twee dreigbrieven die uw familie zou hebben ontvangen (CGVS 1, p. 19). Gevraagd waarom u slechts één dreigbrief vermeldde op de DVZ, verklaart u dat u toen net aangekomen was in België, dat u niet goed kon denken en dat u bang was (CGVS 1, p. 22). Uw onderhoud op de DVZ vond echter tien maanden na uw aankomst in België plaats en afgezien van dit aspect dient benadrukt te worden dat het aan u toekomt om alle essentiële elementen van uw asielrelaas te vermelden wanneer u hiernaar gevraagd wordt op de DVZ. Dat u hiervan hebt afgezien doet verder twijfelen aan de authenticiteit van uw relaas.

Bovendien rijzen er vragen bij uw verklaringen over deze dreigbrieven. Volgens uw verklaringen vond uw paternale oom de eerste dreigbrief (CGVS 1, p. 17). Gevraagd waar hij die brief had gevonden, zegt u dat het aan jullie huis lag of aan de begraafplaats (CGVS 1, p. 17). Gevraagd of hij de brief aan jullie huis of aan de begraafplaats vond, zegt u dat u het niet weet omdat u de documenten maar recent zag (CGVS 1, p. 17). U verklaart dat u de documenten maar recent zag omdat u voordien een kind was (CGVS 1, p. 18). U weet niet wat er in de brief geschreven staat (CGVS 1, p. 18). Gevraagd wat uw paternale oom u vertelde over de brief, zegt u louter dat hij u zei dat u een probleem hebt door zijn job en dat ze hem een brief hebben gegeven voordat uw vader gewond raakte door hen (CGVS 1, p. 18). U hebt er geen idee van hoeveel tijd er tussen de eerste dreigbrief en het incident waarbij uw vader gewond raakte zat (CGVS 2, p. 8). Gevraagd hoeveel tijd er tussen het incident en de tweede dreigbrief zat, verklaart u louter dat uw vader gewond was toen hij uit het ziekenhuis terugkwam en dat de tweede brief toen werd afgegeven, waarna u een paar maanden later het land verliet (CGVS 1, p. 22). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u dezelfde vraag opnieuw gesteld, waarop u zegt dat u niks weet over de tijdlijn en dat je niet iets kan vragen dat vijf à zes jaar geleden gebeurd is (CGVS 2, p. 12). Gevraagd of uw familie iets veranderde aan hun gedrag nadat zij deze dreigbrieven ontvangen, antwoordt u ontwijkend dat zij geen andere problemen hebben gehad, dat u het land bent ontvlucht en dat uw vader en uw oom langs vaderszijde thuis blijven (CGVS 1, p. 22). Uw vader heeft aan uw oom niet gevraagd om te stoppen met zijn werk omdat het de beslissing is van uw oom of hij wil stoppen met zijn werk of niet (CGVS 1, p. 8-9). Dergelijke verklaringen weten andermaal niet te overtuigen.

Daarnaast dient opgemerkt dat het door u geschetste verloop van de feiten uiterst opmerkelijk overkomt. U verklaart dat de taliban en de overheid beide actief waren in uw dorp (CGVS 2, p. 9). Uw oom woonde in bij uw familie en kwam om de twee à drie maanden naar huis (CGVS 1, p. 15). Tijdens deze bezoeken bleef uw oom één of drie dagen thuis (CGVS 2, p. 9). Uw oom was ook diegene die de eerste dreigbrief vond (CGVS 1, p. 17). Echter blijkt niet uit uw verklaringen dat noch uw oom, noch uw familie, ernstige maatregelen namen om zich tegen de taliban te beschermen, ondanks herhaaldelijke bedreigingen. U verklaart louter dat uw oom in het donker naar het dorp kwam en dat hij soms 's nachts kwam (CGVS 1, p. 9). Verder verklaart u dat de taliban de dreigbrief aan uw familie gaven, uw vader twee à drie keer benaderden en dat zij hem na een jaar hebben neergeschoten (CGVS 1, p. 17). Dat de taliban uw vader pas na een jaar verwondden omwille van de tewerkstelling van uw oom, die in hetzelfde huis woont en regelmatig naar huis terugkeert, is opmerkelijk.

Verder legt u weinig overtuigende verklaringen af over de beschieting op uw vader. U gevraagd of uw vader medische behandeling kreeg, verklaart u dat hij naar het ziekenhuis werd gebracht en dat u documenten bij hebt van zijn behandeling (CGVS 2, p. 12). Gevraagd hoelang hij in het ziekenhuis bleef, zegt u dat hij een jaar weg was en dat hij waarschijnlijk ergens in de stad was (CGVS 2, p. 12-13). Gevraagd of uw vader een jaar in het ziekenhuis verbleef, zegt u dat u het niet weet, dat hij misschien in het ziekenhuis was en misschien in het huis van een vriend was en dat u er niet bij was (CGVS 2, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u niet weet waar uw vader was gedurende uw laatste jaar in Afghanistan, zegt u dat ze u geen informatie gaven omdat u heel jong was (CGVS 2, p. 13). Gevraagd of u na uw vertrek ooit hebt gevraagd naar de problemen van uw vader, zegt u dat u enkel de basisdingen vroeg, dat hij ergens in een rivierbedding stond toen de taliban hem neerschoten (CGVS 2, p. 13).

Gevraagd of u na uw vertrek gevraagd hebt naar de problemen van uw vader, zegt u dat u geen vragen hebt gesteld en dat ze enkel zeiden dat hij in het ziekenhuis lag en dat hij terugkwam (CGVS 2, p. 13). Dat u niet weet waar uw vader zich bevond gedurende het laatste jaar dat u in Afghanistan was, ondanks het contact dat u met uw familie onderhoudt (CGVS 2, p. 5) roept verdere vragen op wat betreft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u pas een jaar na de beschieting van uw vader (CGVS 2, p. 6) en vijf à zes maanden na het ontvangen van een tweede dreigbrief (CGVS 2, p. 23) Afghanistan verliet. Hiernaar gevraagd, verklaart u louter dat tijdsmanagement in de handen was van de man die jongens naar hier bracht (CGVS 1, p. 23). Gevraagd wanneer uw familie beslist heeft dat u het land moest verlaten, zegt u dat ze dat beslisten toen uw vader gewond raakte en dat ze u naar het buitenland stuurden na de tweede brief (CGVS 1, p. 23). Echter, wanneer u gevraagd wordt naar uw activiteiten in het laatste jaar voordat u Afghanistan verliet, verklaart u dat u thuis bleef en naar de madrassa ging (CGVS 2, p. 12). U verklaart dat u, na de verwonding van uw vader, het enige mannelijke familielid was en naar buiten ging (CGVS 1, p. 20). U werd nooit bedreigd, noch hebben de taliban u ooit gezegd wat ze van u verlangden (CGVS 1, p. 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u, noch uw familie, problemen hebben gekend na het ontvangen van de tweede dreigbrief, wat verdere vragen oproept met betrekking tot uw problemen in Afghanistan.

Gevraagd of uw familie na uw vertrek nog problemen met de taliban heeft gehad, verklaart u dat er niets fysieks is gebeurd en dat niemand werd geslagen of verwond, maar dat de taliban het overnamen en uw vader hebben ontvoerd (CGVS 2, p. 13). Er dient echter opgemerkt dat er ook twijfels rijzen bij uw verklaringen wat betreft de ontvoering van uw vader. Gevraagd om over de ontvoering van uw vader te vertellen, verklaart u dat u het niet weet, dat u er niet bij was, dat u het niet zag met uw eigen ogen, dat het vijf maanden geleden is en dat uw moeder u er niks over verteld heeft (CGVS 2, p. 10). Een vriend van uw vader heeft u over de ontvoering verteld toen u hem opbelde (CGVS 2, p. 10). Gevraagd wat hij u over de ontvoering heeft verteld, zegt u dat hij u niks vertelde en dat hij een week na de ontvoering u erover vertelde (CGVS 2, p. 10). Toen u uw moeder om meer informatie vroeg, zei zij dat uw vader een week vermist was en dat ze toen ontdekt hadden dat hij meegenomen was (CGVS 2, p. 10). U verklaart dat uw vader wel door de taliban meegenomen moet zijn, omdat jullie met niemand anders problemen hadden (CGVS 2, p. 10). Uw uiterst beperkte verklaringen over de ontvoering van uw vader doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban uw vader, die werkonbekwaam is, zomaar meenemen zonder enige melding of waarschuwing naar uw familie toe.

Gevraagd naar andere redenen waarom u niet kan of wil terugkeren naar Afghanistan, verklaart u dat de mullah van uw madrassa u slechte dingen leerde en dat ze u zullen vragen waarom u zo lang weg was en dat ze u zullen vragen wat u deed (CGVS 2, p. 14). U verklaart echter dat u geen gevolgen hebt ervaren toen u stopte met de madrassa (CGVS 2, p. 14). Tijdens uw eerste interview werd u gevraagd of u ooit problemen had gehad met de mullah van de madrassa, waarop u zei dat u geen problemen met hem hebt gehad (CGVS 1, p. 20). Op basis van uw verklaringen zijn er dan ook geen indicaties dat u problemen zou hebben met de mullah van uw madrassa bij terugkeer naar Afghanistan.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen in Afghanistan. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De door u neergelegde taskara, de taskara van uw vader en de kieskaart staven uw identiteit en herkomst, die niet onmiddellijk ter discussie staat. Zoals eerder aangegeven legt u bijzonder beperkte verklaringen af wat betreft de door u neergelegde dreigbrieven. Bovendien betreft het handgeschreven documenten waarvan de authenticiteit onmogelijk kan nagegaan worden. Wat betreft de brief van het ziekenhuis dat uw vader behandelde, dient opgemerkt dat ook dit document handgeschreven is, waardoor de bewijswaarde bijzonder relatief is. Verder blijkt dit document een brief opgesteld door uw vader, waarin hij vraagt om een medisch rapport om een medische behandeling aan te vragen (zie vertaling document). U verklaart echter dat het door u neergelegde document een document over het incident betreft (CGVS 1, p. 5). Wanneer u later wordt bevraagd over de inhoud van deze brief, zegt u louter dat het een brief van het ziekenhuis is en dat het over uw vader gaat die gewond raakte (CGVS 1, p. 25).

Deze oppervlakkige verklaringen weten niet te overtuigen. Wat betreft de door u neergelegde appreciatiecertificaten, dient te worden opgemerkt dat documenten de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de tewerkstellingen van uw oom niet kunnen weerleggen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Het postbewijs toont louter aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict

in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Jouw verklaringen werpen geen ander licht op bovenstaande beoordeling. Met betrekking tot het werk van je oom Delagha vertel je slechts dat hij bij het nationale leger in Kunar werkte, dat hij om de één of twee maanden naar huis kwam, dat hij een uniform in camouflagekleuren en laarzen droeg en dat de taliban je vader beschoten omwille van de job van je oom (CGVS, p. 12-13). Je hebt geen verdere informatie over je ooms job, je weet niets over zijn documenten en over zijn eventuele problemen met de taliban (CGVS, p. 12, 14, 16). Voorts zijn je verklaringen over de problemen van je vader weinig overtuigend. Enerzijds zeg je dat je hem niet meer zag sinds hij beschoten werd toen je ongeveer zes jaar was, anderzijds zeg je dat hij naar huis kwam na de beschieting en dat je hem dan een tijdje zag (CGVS, p. 10, 16). Voorts zeg je dat hij op een dag naar buiten ging en dan ontvoerd werd, maar dat je weet niet of je nog in Afghanistan was toen dit gebeurde, anderzijds zeg je dan weer dat je vader verdween toen jij in Bulgarije was, maar dat je het pas te weten kwam toen je in België was (CGVS, p. 10, 16). Je weet enkel te zeggen dat je moeder jou aan de telefoon vertelde dat je vader vermist is (CGVS, p. 10-11, 16). Je moeder heeft jou niets meer daarover verteld (CGVS, p. 11). Jijzelf hebt nooit problemen gehad met de taliban of andere mensen en de taliban hebben jou nooit aangesproken (CGVS, p. 17). Je moeder zei dat de taliban jullie achterna zouden zitten en zouden doden, en dat jij en je oom daarom moesten vluchten, maar je weet niet hoe je moeder op de hoogte was van het gevaar (CGVS, p. 17). Je moeder heeft je later ook geen verdere informatie daarover gegeven (CGVS, p. 17). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog erg jong, kan jouw jonge leeftijd de gebrekkige beschrijving van je vluchtmotieven en de gebeurtenissen met betrekking tot je familie niet vergoelijken. Er kan immers verwacht worden dat jouw familie, die jou naar Europa stuurde zodat je hier op basis van jouw vrees bescherming kon vragen en die jou ondersteunde hierbij door je documenten te bezorgen, en je oudere broer die reeds eerder naar België kwam jou de nodige informatie bezorgden.

Zelfs indien het geloofwaardig zou zijn dat je oom voor het leger gewerkt heeft – quod non, zie supra – dient gewezen te worden op het volgende. Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf,

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw oom samen met jou vluchtte en dat jullie gescheiden geraakten van elkaar. Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van

personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Zoals reeds werd opgemerkt zijn de verklaringen met betrekking tot je vaders verdwijning weinig overtuigend. Voorts verklaar je dat je moeder en je broers en zussen, met uitzondering van je broer die in België woont, nog in jullie eigen huis in jullie dorp wonen en je maakt geen melding van problemen die zij zouden hebben (CGVS, p. 10, 11). Je toont niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Met betrekking tot de opmerking van je voogd dat je veel contact hebt met je broer in België en dat je door deze contacten sneller zal verwesteren dan andere niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die hier zonder familie zijn (CGVS, p. 19), dient opgemerkt te worden dat deze snellere verwestering onder invloed van je broer op dit moment louter hypothetisch is. Je kwam immers recent, met name op 26 juli 2022, naar België en nergens uit je verklaringen of uit je dossier blijkt dat je op dit moment verwesterd bent.

De door jou neer neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Jouw taskara en de taskara's van je vader en broer hebben enkel betrekking op je identiteit en familiebanden, die niet ter discussie staan in deze beslissing. De certificaten van je oom, waarvan één overigens zonder enige vermelding van je ooms persoonlijke gegevens, de dreigbrieven en het document waarmee je vader een medisch rapport aanvraag om een medische behandeling in het buitenland aan te vragen, werden reeds neergelegd door je broer Nadim bij zijn verzoek om internationale bescherming en werden besproken in bovenstaande geciteerde beslissing. Je hebt zelf geen enkele informatie over deze documenten, waardoor je geen ander licht werpt op de geciteerde appreciatie (CGVS, p. 14). Met betrekking tot de aanvraag voor een medisch rapport dient overigens opgemerkt te worden dat je vader in dit document aanhaalt dat hij jaren geleden beschoten werd, maar dat er geen enkele informatie vermeld wordt met betrekking tot de omstandigheden van deze beschieting. In elk geval heeft dit document geen bewijswaarde met betrekking tot jouw actuele, persoonlijke terugkeervrees. De familiefoto waarop je vader en broer te zien zijn heeft geen bewijswaarde met betrekking tot je asielrelaas. De kopieën van de militaire badge en bankkaart op naam van je oom volstaan niet om aan te tonen dat je oom tot recent voor jullie vertrek bij het Afghaanse leger werkte, de badge is immers vervallen op 4 september 2016 en de bankkaart heeft geen afgifteof geldigheidsdatum. Je legde voorts een handgeschreven brief neer waarover je niets kan vertellen (CGVS, p. 14). Uit de vertaling van dit document, die bekomen werd na het persoonlijk onderhoud, blijkt dat het een verklaring is van je vader waarin staat dat jullie familie gescheiden geraakte door gevechten en onveiligheid voor de machtsovername, dat jij, Gul Agha, zijn zoon bent en dat je eerst vermist was en dan gevonden werd in Turkije en Bulgarije. Deze informatie wordt bevestigd door de lokale maleks, dorpschefs en de mullah. Dat je enerzijds herhaaldelijk verklaart dat je vader vermist geraakte toen jij in Bulgarije was en dat je niet weet waar hij nu is, maar anderzijds wel een brief van je vader voorlegt die dateert van na je komst naar Bulgarije is opmerkelijk (CGVS, p. 8, 10). In elk geval heeft de brief geen bewijswaarde met betrekking tot je asielrelaas, gezien enkel de gegevens van jou en jouw familie en je plaats van herkomst worden vermeld. Bovendien is het een handgeschreven document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan nagegaan worden. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Je verklaarde voorts dat je nog foto's zou bezorgen van je oom Delagha en van je oom samen met jou, maar het CGVS heeft deze tot op heden niet ontvangen (CGVS, p. 14-15).

Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan je je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in jouw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door jou niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden

richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)

Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_blijkt) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Met betrekking tot de opmerking van je voogd dat je veel contact hebt met je broer in België en dat je door deze contacten sneller zal verwesteren dan andere niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die hier zonder familie zijn (CGVS, p. 19), dient herhaald te worden dat deze snellere verwestering onder invloed van je broer op dit moment louter hypothetisch is. Dit volstaat dan ook niet om op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in jouw hoofde te wijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3 tot 48/6, 57/1, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM;
- Artikel 10, lid 3, b), van de Procedurerichtlijn;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- De motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker bekritiseert de overname van een groot deel van de motivering van de beslissing in hoofde van zijn broer N.S., waardoor de verplichting van een geïndividualiseerde beoordeling wordt miskend: verzoeker is een elfjarige niet-begeleide minderjarige vreemdeling met de Afghaanse nationaliteit, die lijdt aan mentale gezondheidsproblemen, zo ook tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker benadrukt vooreerst nogmaals zijn jonge leeftijd en emotionele alsook psychische kwetsbaarheid. Deze elementen speelden hem parten tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker geeft aan dat hij met niemand spreekt over zijn problemen in Afghanistan en evenmin over zijn gevoelens. Ook verklaarde verzoeker dat hij op heden niet veel met zijn familie in Afghanistan spreekt omdat het te moeilijk is voor hem. Verzoeker heeft nog niet de stappen durven zetten richting psychologische begeleiding.

De weigeringsbeslissing van zijn broer kwam ook hard aan.

Hoewel er wordt erkend dat verzoeker psychologische problemen heeft, wordt hiermee onvoldoende rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoeker werd de keuze gelaten om het onderhoud al dan niet te verzetten naar een andere datum. Voor een kwetsbare 11-jarige, die met niemand wenst te praten over zijn angsten, is de setting van het gehoor onmiskenbaar akelig. Het is duidelijk en tevens begrijpelijk dat hij liever het onderhoud voortzette om het achter de rug te hebben, ook al was dit mogelijk niet in zijn belang. Nadat verzoekers emotionele toestand werd vastgesteld, had de protection officer zelf de beslissing moeten maken om hem op een later moment opnieuw uit te nodigen. Verzoekers toestand was allerminst bevorderlijk voor een productief onderhoud.

De bestreden beslissing is in grote mate een letterlijke kopie van de weigeringsbeslissing van zijn broer, en zonder rekening te houden met verzoekers kwetsbaarheid bij de inhoudelijke beoordeling.

Mede omdat verzoekende partij nog maar sinds juli 2022 in België verblijft, heeft hij nog geen stappen gezet naar psychologische begeleiding. Jonge asielzoekers worden in het algemeen geconfronteerd met barrières in de geestelijke gezondheidszorg. Dit wordt bevestigd door een onderzoek gepubliceerd in september 2022 (Tijdschrift Psychiatrie).

De emotionele kwetsbaarheid van verzoeker, zijn psychologische problemen moeten niet alleen erkend worden tijdens een persoonlijk onderhoud maar moeten ook in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Dit wordt miskend in de bestreden beslissing.

Verzoeker licht theoretisch toe.

Verder maken verzoekers mentale gezondheidsproblemen ook dat hij extra kwetsbaar is bij terugkeer naar Afghanistan, sinds de Taliban-machtsovername. Over mentale gezondheidsproblemen wordt in de EUAA richtlijnen namelijk expliciet aangegeven dat personen met een beperking of met mentale gezondheidsproblemen sinds de machtsovername door de Taliban vaak gestigmatiseerd worden aangezien hun beperking of psychische problematiek gezien wordt als 'Gods wil'. Hierdoor zal verzoeker opvallen, aangezien met name terugkeerders met mentale problemen als erg kwetsbaar aangemerkt worden.

Verder is er ook geen gepaste zorg voor mensen met een beperking of psychologische problemen, zoals verzoeker. Dit werd niet onderzocht door de commissaris-generaal.

Verzoeker licht verder het hoger belang van het kind toe en meent dat hier onvoldoende rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing.

Dit is erg problematisch daar de weigering tot erkenning voornamelijk is gestoeld op de geloofwaardigheid van verzoeker, voornamelijk verwijzend naar een gepercipieerd gebrek aan kennis over het werk van zijn oom en het tijdstip van de ontvoering van zijn vader - iets wat als vanzelfsprekend gecorreleerd is aan de leeftijd van een persoon.

Verzoeker licht theoretisch toe.

Verzoeker benadrukt dat hij slechts 6 jaar oud was toen het vervolgingsfeit plaatsvond, hij was niet meer dan 9 jaar oud toen hij Afghanistan heeft verlaten en op het moment van het persoonlijk onderhoud was hij ten slotte slechts 11 jaar oud.

Verzoeker voert voorts een theoretisch betoog over de samenwerkings- en onderzoeksplicht.

Verzoeker wijst verder op het gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan en verwijst naar bronnen met inbegrip van EASO, UNCHR, EUAA, ACLED, DW, J. Peace Res, UCDP, UNAMA, Amnesty International, Nansen en Vogelaar.

Verzoeker stelt ook dat er geen onderzoek werd gepleegd naar hoe een concrete terugkeer van Afghaanse verzoekers eruit ziet en welke risico's hieraan verbonden zijn.

Verzoeker uit verder kritiek op inschatting van de bronnen die de bestreden beslissing gebruikt om het risico voor terugkeerders te beoordelen. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van ACCORD, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Danish Immigration Services, EUAA, Nansen, EASO, Amnesty International, UNCHR en het Washington Institute.

Verzoeker stelt verder dat terugkeerders wel degelijk een risico lopen. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van Nansen, EUAA, Stahlmann, OSAR, EASO, UK Home Office, UN Security Council, Europees Parlement, Danish Immigration Services, Amnesty International, HRW, UNCHR, UNAMA, ODI, R. BENNET en de Europese Raad.

Voorts licht verzoeker het bestuur van de taliban toe en de impact daarvan op de burgers. Verzoeker verwijst naar bronnen met inbegrip van UNCHR, EASO, EUAA, ODI, HRW, UNAMA, Danish Immigration Services, Amnesty International, ACLED en de Europese Raad.

Verzoeker licht verder de kwalificatie van de vrees voor terugkeerders op theoretische wijze toe.

Verzoeker stelt dat hij uit Nangarhar komt, een plattelandsgebied waar verschillende groeperingen actief zijn. Verzoeker dient ook de ISKP hier te vrezen. Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden (EASO, Human Rights Watch, R. Kapur).

Verzoeker is slechts 11 jaar oud. Hij is op 9-jarige leeftijd vertrokken uit Afghanistan. Vanuit Iran heeft hij de hele weg alleen moeten verder zetten, nadat hij zijn oom was kwijtgeraakt. Dit heeft klaarblijkelijk een grote indruk op gehad op verzoeker, waardoor hij kampt met depressieve klachten. Dit is ook gebleken tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Als kwetsbare minderjarige is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan.

Verzoekers psychische problemen, zoals ook vastgesteld door de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud, versterkt zijn kwetsbaarheid om in de hypothese van terugkeer naar Afghanistan het spel mee te spelen.

Daarnaast blijkt er ook een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn. Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen (Human Rights watch, AAN).

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook een invloedrijke Salafistische gemeenschap woont (waar anti-Westerse overtuigingen sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan. De commissaris-generaal heeft het risico op ernstige schade voor verzoeker als terugkeerder uit Europa niet onderzocht in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe.

Verzoeker benadrukt verder de conflicten tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en verwijst hierbij naar bronnen met inbegrip van RULAC, EASO, R. KAPUR, The Diplomat, HRW, SWP Institute for Economics & PeaceGlobal en A. SHARIFI.

Voorts verwijst verzoeker naar de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker licht theoretisch toe en verwijst naar bronnen met inbegrip van HRW, EASO, UNDP, UNAMA en de UN Security Council. Verzoeker stelt dat de humanitaire situatie verslechterd vanwege de taliban en de situatie op heden uiterst prangend is.

Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan en er slechts een zeer beperkte periode heeft gewoond, heeft hij geen noemenswaardige scholing genoten, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, etc. Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 2. E-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig;
- 3. UNHCR, *"International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Interview Nansen"*, 17 november 2022, powerpoint.

2.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 14 april 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.1.4. Verzoeker legt op 19 april 2023 een aanvullende nota neer met de volgende landeninformatie:

- OHCHR, *"Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts"*, 30 december 2022, <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/12/afghanistan-talibans-targetingwomen-and-ngos-preventing-delivery-life-saving>;
- United Nations Security General, *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"*, 27 February 2023, https://unama.unmissions.org/sites/default/files/a77772-s2023151sg_report_on_afghanistan.pdf.

Verzoeker stelt verder dat het niet mogelijk is om reisdocumenten te verkrijgen en licht het risico bij terugkeer toe als volgt:

“De afwijzing van een verzoek tot internationale bescherming door de asiendiensten gaat gepaard met het opleggen van een terugkeermaatregel. De hypothese wat verzoeker zou overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan gaat uit van zijn eigenlijke terugkeer. Dit wil zeggen dat voor een omvattend onderzoek naar de risico's die verzoeker loopt bij terugkeer het mee in rekening gebracht moet worden hoe die terugkeer zou verlopen.

Verzoeker beschikt niet over geldige Afghaanse reisdocumenten die hem in staat zouden stellen terug te keren naar Afghanistan. Fedasil verwijst, naar eigen zeggen, door naar de Afghaanse ambassade te Ukkel om documenten te verkrijgen.

De Afghaanse ambassade te Ukkel is volgens het ministerie van Buitenlandse Zaken nog steeds operationeel en de documenten die deze ambassade aflevert zouden vatbaar zijn voor legalisatie. De ambassade vertegenwoordigt echter niet het Islamitisch Emiraat, met wie er geen diplomatieke banden zijn, maar is trouw aan de voormalige Afghaanse Republiek (stuk 1).

Dit wil zeggen dat die ambassade door het Taliban regime zou gezien worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die worden afgeleverd door deze ambassade extreem risicovol maakt.

Er dient aangenomen te worden dat de Taliban ook op de hoogte is van het feit dat de ambassade in België niet onder hun controle staat maar bemand wordt door personen die trouw zijn aan de republiek.

De ambassade zelf heeft eerder, in december 2022, nog aangegeven geen paspoorten te kunnen afleveren (stuk 2).

Stel dat de ambassade, zoals de Belgische Staat verwacht, toch documenten zou kunnen afleveren waarmee verzoeker geacht wordt terug te kunnen keren ontstaat er bij gebruik van deze documenten een erg groot risico op vervolging en een artikel 3 EVRM schending omdat de Taliban het gebruik van documenten afgeleverd door deze ambassade zou zien als een vorm van verraad.

Stel dat de ambassade effectief geen reisdocumenten aflevert, dan kan er nog steeds verwacht worden dat de Taliban op de hoogte is van het feit dat de Afghaanse ambassade in België de Afghaanse republiek vertegenwoordigt en op vijandige voet staat met de Taliban, wat inhoudt dat als de Taliban te weten komt dat verzoeker uit België teruggekeerd is, dit tot een ondervraging en mishandeling kan leiden.

Deze risico's dienen nauwgezet onderzocht te worden.

Verzoeker meent dat hij, in de hypothese dat hij terugkeert naar Afghanistan, duidelijk identificeerbaar zou zijn als een Afghaan die terugkeert uit Europa, waar hij lang verbleven en er om internationale bescherming verzocht heeft. De terugkeer zou verlopen door gebruik van documenten die zijn afgegeven in Europa, eventueel zelfs door een ambassade die trouw is aan de republiek. Verzoeker zou aan de controleposten op de luchthaven die bemand worden door Taliban duidelijk identificeerbaar zijn als terugkeerder uit Europa, en zou ondervraagd worden. Het zou snel blijken dat verzoeker niet is teruggekeerd eens de Taliban op 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen wat duidelijk zou maken dat verzoeker niet de algemene conflictdynamiek ontvlucht is, maar een keuze heeft gemaakt om zich aan de Taliban te onttrekken. Een dergelijke ondervraging riskeert met geweld, mishandeling, en zelfs foltering en detentie gepaard te gaan.

De Taliban hebben geen respect voor de fysieke integriteit van personen en basismensenrechten. Bij ondervraging is er een continu risico op foltering en ernstige mishandeling.

Verzoeker heeft erg veel informatie aangedragen waaruit blijkt dat de Taliban reeds voor de machtsovername erg vijandig stonden ten opzichte van Afghanen die uit Europa terugkeren, en dat er verschillende gevallen gekend zijn waarbij personen enkel om die reden gefolterd en gedood werden door Taliban.

Voor 15 augustus 2021 keerden Afghanen wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen evenwel niet terug naar Taliban bezet gebied.

Ze keerden terug naar luchthavens en steden die onder controle van de overheid stonden. In de actuele hypothese van terugkeer keren Afghanen wiens asielaanvraag werd afgewezen terug naar een land volledig bestuurd door Taliban en is hun eerste contact bij terugkeer met een Talibancontrolepost op de luchthaven. Ze zullen geen tijd hebben om zich aan te passen en zullen direct met ondervraging en verregaande achterdocht geconfronteerd worden.

De asielinstanties dienen bij het onderzoek van het risico voor personen als verzoeker de juiste risicogroep af te bakenen. Het risico op mishandeling voor Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, het risico op mishandeling voor Afghanen die terugkeren vanuit landen waar ze niet om internationale bescherming tegen de Taliban hebben verzocht, het risico op mishandeling voor Afghanen die om economische redenen gemigreerd zouden zijn, etc. zegt zéér weinig over het risico voor Afghanen die terugkeren uit Europa en er om internationale bescherming omwille van de Taliban verzocht hebben.

Uit verschillende bronnen blijkt immers dat het doorslaggevende criterium voor de Taliban is dat het als politiek-religieus verraad wordt gezien dat iemand zich onttrekt aan de Taliban en bescherming zoekt in een Westers land. Daarbij is het zo dat alle attributen en vaardigheden die door de Taliban kunnen gelezen worden als een zekere affiniteit met het Westen of die affiniteit nu oppervlakkig is of effectief meer waardengerelateerd is, eveneens bijzonder vijandig bekeken wordt.

Het EHRM vereist dat het onderzoek naar het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling voor een specifieke groep ook voldoende specifiek dient te zijn. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van de specifieke groep dan dient het onderzoek zich ook op die subgroep te richten. (EHRM, M.A.M. t. Zwitserland, 26 april 2022, nr. 29836/20, par. 74- 78).

Het risico dient ook correct gekwalificeerd te worden, en het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de Taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek tot bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de Taliban, zou aanzien als politiek-religieus verraad, dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en aan ondervraging zal onderworpen worden door de Taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale Taliban.

Verzoeker wijst ook op het arrest met 3 rechters van Uw Raad, RvV nr. 282 473 van 22 december 2022, waarin de centrale vraag is of het feit dat een Burundese onderdaan in België een verzoek internationale bescherming gedaan heeft volstaat om een risico op vervolging in geval van terugkeer met zich mee te brengen.

In deze dossiers heeft de asielinstantie een specifiek onderzoek gevoerd naar hoe personen die terugkeren naar Burundi behandeld worden door hun overheid, Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_20220228.pdf, hetgeen een aanvaarding inhoudt van het standpunt dat om de nood aan bescherming in te schatten men moet vertrekken vanuit de hypothese van terugkeer en van hoe een dergelijke terugkeer normaliter verloopt.

In die CEDOCA COI Focus voor Burundi wordt er eerst ingegaan op het wettelijk kader voor Burundezen om te kunnen migreren, i.e. vertrek en terugkeer (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 pg 9 en 10). Hierna wordt in het hoofdstuk 'Types de retour', onderscheid gemaakt tussen 2 modi van terugkeer, vrijwillig en gedwongen. Er wordt aangegeven hoe vrijwillige terugkeer eruitziet en hoe gedwongen terugkeer eruitziet en materieel georganiseerd wordt. Er wordt aangegeven dat CEDOCA bij DVZ heeft nagegaan of de betrokken ambassade wordt ingelicht van het feit dat er een asielaanvraag werd ingediend in België bij gedwongen terugkeer, en er wordt gewezen dat de DVZ hier ontkennend op antwoordt. Er wordt ook gewezen op een antwoord van 2018 van DVZ waarin wordt gesteld dat de autoriteiten ter plekke altijd worden ingelicht van de gedwongen terugkeer op zich, omdat een laissez-passer wordt afgeleverd op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de betrokken overheden overmaakt. In het geval een terugkeer met paspoort plaatsvindt kunnen overheden nog steeds op de hoogte zijn van de gedwongen terugkeer door de codes die gebruikt worden op de passagierslijsten (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, pg. 11).

In hoofdstuk 4 wordt dan ingegaan op hoe zo'n terugkeer er net uitziet, welke controles terugkeerders ondergaan, wat allemaal identificeerbaar is wat niet, welke documenten deze kan bijhebben, welke overheden present zijn, welke procedures gevolgd worden, welke behandelingen reeds gerapporteerd zijn, etc. (Cedoca, COI Focus : « Burundi– Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022, pg. 12 e.v.). Het is allemaal erg overzichtelijk en essentieel om nauwgezet een inschatting te kunnen maken van de risico's voor verzoekers bij terugkeer.

In het arrest nr 282 473 van 22 december 2022 met drie rechters oordeelt de RvV dat er een relevant verschil bestaat tussen Burundezen die louter in België verbleven hebben en Burundezen die in België om internationale bescherming verzocht hebben voor wat betreft hun perceptie door de Burundese autoriteiten bij terugkeer (punt 4.11 van het arrest).

In dit arrest wijst de RvV er ook op dat het gebrek aan informatie over concrete voorbeelden van terugkeerders naar Burundi die asiel hebben aangevraagd in België weinig tot niets zegt gezien er al geruime tijd geen gedwongen terugkeer plaatsvindt vanuit België naar Burundi en zeer weinig gevallen van vrijwillige terugkeer gekend zijn (punt 4.15 van het arrest).

De parallellen met de terugkeer van Afghanen die asiel hebben aangevraagd in België zijn duidelijk. Er moet vertrokken worden vanuit de effectieve hypothese van terugkeer, er moet waar nodig een onderscheid gemaakt worden tussen zij die 'gewoon' terugkeren en zij die terugkeren na een verzoek internationale bescherming te hebben ingediend, en het feit dat er nog geen gevallen gekend zijn van vervolging na gedwongen terugkeer is nietszeggend indien er geen gedwongen terugkeer is.

Het rapport van CEDOCA voor terugkeerders naar Burundi toont ook aan hoe belangrijk en mogelijk het is voor de Belgische asielinstantie om gedetailleerd in kaart te brengen hoe terugkeer naar Afghanistan er concreet zou uitzien voor afgewezen asielzoekers.

CEDOCA heeft diezelfde vraag onderzocht voor terugkeer naar Soedan in CEDOCA, COI Focus Soedan, Risico bij terugkeer van 6 februari 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan._risico_bij_terugkeer_2.pdf Uit de inhoudstafel blijkt hoe de asieldiensten er hierin slagen minutieus, stap voor stap in kaart te brengen hoe die terugkeer georganiseerd wordt en welke risico's er zijn:

[citaat uit voormelde COI Focus]

Als we dan kijken naar het arrest EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, dat relevant is omdat het de hypothese betreft waarin 2 Somalische betrokkenen vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Somalië terugkeren, dan zien we dat het EHRM het risico bij terugkeer zeer nauwkeurig, chronologisch en logisch inschat. Er wordt door het EHRM gekeken naar wie de luchthaven in handen heeft waar ze zouden landen bij terugkeer, naar de veiligheidssituatie in Mogadishu, waar ze door zouden moeten transiteren, naar de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië waar ze zich zouden moeten vestigen of erdoor zouden moeten transiteren, en de situatie in de kampen voor ontheemden. Het Hof maakt de inschatting omdat het logisch is, als ze terugkeren dan naar X, indien niet naar X dan naar Y, indien niet naar Y dan naar Z, en daarbij komen ze in aanraking met S, T, U, V en W als actoren van vervolging

Dit is de oefening die de asielinstanties ook moeten maken voor Afghanen die niet erkend zouden worden en die terug zouden keren naar Afghanistan. Er moet onderzocht worden hoe de vrijwillige en gedwongen terugkeer georganiseerd zou worden, welke documenten zouden gebruikt worden, op welke manieren de betrokkenen dreigen geïdentificeerd te worden als personen die een verzoek internationale bescherming in Europa hebben ingediend, aan welke controles betrokkenen zouden onderworpen op de luchthaven en de daaropvolgende checkpoints, of ze ondervraagd zouden worden, wat het risico is op mishandeling tijdens een dergelijke ondervraging, et cetera. De hypothese van terugkeer moet dus heel gedisciplineerd, chronologisch en logisch in kaart gebracht worden.

De vraag of de terugkeer actueel mogelijk is, is niet direct relevant. Er moet uitgegaan worden van de hypothese van terugkeer en die hypothese moet zo concreet mogelijk gemaakt worden."

Verzoeker wijst nog op enkele risicoverhogende factoren in hoofde van verzoeker.

Verzoeker lijdt aan stress en angst en staat op een wachtlijst bij Solentra (stuk 4).

Verzoeker vertoont ook tekenen van epilepsie, hij werd hiervoor doorverwezen voor onderzoek. Door omstandigheden kon dit niet plaatsvinden.

De symptomen waar verzoeker mee kampt hebben te maken met wekelijks aanvallen van verstijving en verwardheid en postaanval amnesie.

Verzoekers psychische problematiek verstoort zijn dagelijks functioneren uitermate. Zijn problematiek heeft ook invloed op zijn directe omgeving, gezien het soms woedeaanvallen met zich meebrengt. Verzoekers huisarts verwees hem vervolgens opnieuw door voor verder onderzoek naar PTSD en psychose in hoofde van verzoeker (stuk 3).

2.1.5. Inventaris der stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

- 1. Briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
- 2. Attest van de Afghaanse Ambassade;
- 3. Attesten van doorverwijzing van dr. Y. TANG, onderzoek bij ZNA van 8 december 2022, een bevestiging van afspraak op 21 maart 2023 in GZA Sint-Augustinus en een verslag van 19 december 2022 over een spoedopname;
- 4. Verklaring van de voogd van verzoeker.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een reserme bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat verzoeker zijn asielmotieven baseert op dezelfde motieven als die van zijn broer, die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekers verklaringen kunnen geen licht werpen op deze beoordeling, daar zijn verklaringen vaag en oppervlakkig zijn en blijven.

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door op algemene wijze te verwijzen naar zijn profiel.

De Raad erkent dat verzoeker een bijzonder jonge leeftijd heeft en zich bijgevolg in een kwetsbare positie bevindt. Evenwel dient te worden vastgesteld dat tijdens de procedure stevast rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid en kwetsbare toestand. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 29 september 2022, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijke onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4).

Wat de moeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud betreft, merkt de bestreden beslissing reeds op dat verzoeker de kans werd geboden om het op een andere dag te hernemen, doch verkoos om het persoonlijk onderhoud voort te zetten, waarmee de voogd instemde. De Raad merkt op dat, gelet op de eigen wensen van verzoeker en de instemming van de voogd, het persoonlijk onderhoud terecht werd voortgezet. Er kan in deze de *protection officer* niet worden verweten dat hij, desondanks de moeilijke omstandigheden, het persoonlijk onderhoud heeft verdergezet.

De bestreden beslissing legt omstandig uit waarom. Gelet op de bijzondere omstandigheden en kwetsbare toestand van verzoeker, zijn diens voorkeuren van een doorslaggevende aard. Na lezing van het persoonlijk onderhoud benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker op gepaste en empathische wijze werd begeleid doorheen het onderhoud, hetgeen werd bevestigd door zijn voogd (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19).

Waar verzoeker nog verwijst naar het gegeven dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychische problematiek, merkt de Raad op dat verzoeker geen gewag maakte van een specifieke psychologische problematiek en evenmin hiervan attesten neerlegde ten tijde van de bestreden beslissing. Bovendien ontbreken er tot op heden medische attesten waaruit een specifieke psychologische aandoening kan worden vastgesteld, behoudens enkele verwijzingen naar een woedeaanval en de mogelijke aanwezigheid van epilepsie. De onderzoeken waarvan sprake gebeurden op 21 maart 2023 en op 19 december 2022, zonder dat hierover verdere informatie wordt aangebracht. Hieruit kan echter niet blijken dat verzoekers fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard is dat zij een invloed had op zijn vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten. Evenwel kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bijzonder emotioneel was. Zoals echter reeds werd vastgesteld, is de Raad van oordeel dat het persoonlijk onderhoud op gepaste werd gevoerd, rekening houdend met verzoekers kwetsbare toestand.

Aangaande de beoordeling van zijn verklaringen, werd terecht het volgende opgemerkt door de bestreden beslissing:

“Jouw verklaringen werpen geen ander licht op bovenstaande beoordeling. Met betrekking tot het werk van je oom D. vertel je slechts dat hij bij het nationale leger in Kunar werkte, dat hij om de één of twee maanden naar huis kwam, dat hij een uniform in camouflagekleuren en laarzen droeg en dat de taliban je vader beschoten omwille van de job van je oom (CGVS, p. 12-13). Je hebt geen verdere informatie over je ooms job, je weet niets over zijn documenten en over zijn eventuele problemen met de taliban (CGVS, p. 12, 14, 16). Voorts zijn je verklaringen over de problemen van je vader weinig overtuigend. Enerzijds zeg je dat je hem niet meer zag sinds hij beschoten werd toen je ongeveer zes jaar was, anderzijds zeg je dat hij naar huis kwam na de beschieting en dat je hem dan een tijdje zag (CGVS, p. 10, 16). Voorts zeg je dat hij op een dag naar buiten ging en dan ontvoerd werd, maar dat je weet niet of je nog in Afghanistan was toen dit gebeurde, anderzijds zeg je dan weer dat je vader verdween toen jij in Bulgarije was, maar dat je het pas te weten kwam toen je in België was (CGVS, p. 10, 16). Je weet enkel te zeggen dat je moeder jou aan de telefoon vertelde dat je vader vermist is (CGVS, p. 10-11, 16). Je moeder heeft jou niets meer daarover verteld (CGVS, p. 11). Jijzelf hebt nooit problemen gehad met de taliban of andere mensen en de taliban hebben jou nooit aangesproken (CGVS, p. 17). Je moeder zei dat de taliban jullie achterna zouden zitten en zouden doden, en dat jij en je oom daarom moesten vluchten, maar je weet niet hoe je moeder op de hoogte was van het gevaar (CGVS, p. 17). Je moeder heeft je later ook geen verdere informatie daarover gegeven (CGVS, p. 17). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog erg jong, kan jouw jonge leeftijd de gebrekkige beschrijving van je vluchtmotieven en de gebeurtenissen met betrekking tot je familie niet vergoelijken. Er kan immers verwacht worden dat jouw familie, die jou naar Europa stuurde zodat je hier op basis van jouw vrees bescherming kon vragen en die jou ondersteunde hierbij door je documenten te bezorgen, en je oudere broer die reeds eerder naar België kwam jou de nodige informatie bezorgden.”

De Raad treedt de beslissing bij dat er, desondanks verzoekers jonge leeftijd, toch enige mate van informatie kan worden verwacht over de problemen die hem Afghanistan deden ontvluchten, *quod non*. De bestreden beslissing stelt tevens uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen gepaste standaard werd gehanteerd bij de beoordeling van zijn verklaringen, daar dit expliciet blijkt uit de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker nog stelt dat er rekening diende te worden gehouden met zijn psychologische toestand bij de beoordeling van zijn verklaringen, benadrukt de Raad opnieuw dat verzoeker geen gewag maakte van een specifieke psychologische problematiek en hiervan geen attesten neerlegde ten tijde van de bestreden beslissing, evenmin blijkt er een specifieke psychologische aandoening uit de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat met zijn psychologische toestand rekening moest worden gehouden bij de beoordeling van zijn verklaringen.

Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing zich ten onrechte baseert op zijn broers verklaringen en de beoordeling daarvan, benadrukt de Raad dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. *In casu* merkt de Raad op dat verzoeker zelf niet in staat was om uitvoerige verklaringen af te leggen over zijn vluchtmotieven, waardoor het betrekken van de verklaringen van zijn broer een pertinente methode is om verzoekers vluchtmotieven te beoordelen. Het feit dat het relaas van verzoekers broer als ongeloofwaardig werd beoordeeld, doet dan ook reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, omdat zij zich op dezelfde vervolgingsfeiten baseren. Verder betekent een verwijzing naar de ongeloofwaardige verklaringen van zijn broer niet dat verzoekers verklaringen niet individueel beoordeeld werden, zoals reeds blijkt uit de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing expliciet stelt dat rekening werd gehouden met het Kinderrechtenverdrag. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan verder geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekers uitgebreide theoretische toelichting, legt niet voldoende concreet uit welk doorslaggevend belang een impact heeft en een ander licht werpt op de bestreden beslissing. Aldus toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het principe van het hoger belang van het kind. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat er gedurende de procedure wel degelijk voldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid als minderjarige, zoals uit de hierboven gedane vaststellingen ook blijkt.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentwerking.

Waar verzoeker nog stelt dat zijn psychische problematiek hem mogelijks tot doelwit maakt van de taliban, blijkt geenszins uit de door verzoeker neergelegde informatie dat personen met psychologische problemen systematisch worden vervolgd door de taliban. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat hij zou worden vervolgd vanwege zijn psychologische problematiek, die bovenal beperkt blijft tot twee summiere doorverwijzingen (aanvullende nota verzoeker, stuk 3).

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “zina” betreft– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota op het gegeven dat hij op jonge leeftijd Afghanistan verliet en op heden louter 11 jaar oud is. Hij kampt met depressieve klachten. Als kwetsbare minderjarige is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan.

Een loutere verwijzing naar diens zeer jonge leeftijd toont echter geenszins aan dat verzoeker hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Evenmin doet een verwijzing naar diens psychologische toestand dit vermoeden.

De sterke aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan *in casu* als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat Afghanen die zich identificeren met Westerse waarden naast de taliban ook door gewapende groeperingen in Afghanistan, zoals ISKP als 'on-islamitisch' kunnen gezien worden of als personen die de vorige regering steunden of als spionnen (EUAA, *Country Guidance*, p. 80). De Raad erkent eveneens het betoog dat de regio van herkomst van verzoeker wordt gekenmerkt door een diepgewortelde salafistische ideologie. Evenwel dient worden opgemerkt dat verzoeker opgroeide in diezelfde traditionele context, waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Gelet op het gegeven dat verzoeker geen mate van verwestering aantoonde, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker zich aanpast aan de heersende normen in zijn regio van herkomst. In geval van terugkeer riskeert verzoeker niet een religieuze of politieke overtuiging te worden wordt toegedicht door de taliban, dan wel ISKP of andere gewapende groeperingen die nog steeds aanwezig zijn in Nangarhar. Verzoeker is in staat om zich te conformeren naar de aldaar geldende normen, die aan de grondslag van diens opvoeding lagen. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan hoe zijn psychologische problematiek, die bovenal beperkt blijft tot twee summiere doorverwijzingen (aanvullende nota verzoeker, stuk 3), hem ertoe zou weerhouden om zich terug te schikken naar de geldende normen en waarden van diens regio van herkomst.

Waar verzoeker nog stelt dat er een onderzoek dient te gebeuren naar hoe een terugkeer naar Afghanistan er concreet zou uitzien voor afgewezen asielzoekers en welke risico's dit met zich meebrengt, stelt de Raad dat deze toelichting de algemene speculatie niet overstijgt en derhalve geen verder onderzoek vereist.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar

de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Wat verzoekers stelling betreft dat zijn psychologische problematiek het risico in zijn hoofde vergroot, merkt de Raad opnieuw op dat op heden geen medische attesten neerliggen die de juiste aard van de psychologische problematiek van verzoeker toelichten, waardoor ook niet kan worden ingezien op welke manier deze problematiek het risico in zijn hoofde zou vergroten. Verzoeker licht ook niet op precieze wijze toe hoe zijn psychologische problematiek het risico in zijn hoofde vergroot, die bovenal beperkt blijft tot twee summiere doorverwijzingen (aanvullende nota verzoeker, stuk 3).

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP